

አሞራው በረረ...

በዚያ በቀውጢ ቀን
 ጫካውን መንጥረን፣ ዕንጨቱን ስንጥቀን
 ጉደጓዱን ቆፍረን፣ ዓለቱን ፈልቅቀን
 በፍርሐት ሰቀቀን፣
 ታምቀን... ተደብቀን...
 አሞራና ቅሉ፣ በአየር ሲዋልሉ
 ፍየሷም ስትቃርም ቅጠላ-ቅጠሉ
 ከገደል፣ ካፋፋ፣
 ሲምበገበግ መድፋፋ፣
 ቀትፋ ጨልሞብን
 ከበላያችን ላይ ሞት ሲያንገኙብብን...
 ቅጠሉና ቅሉ ሰርክ ሲተፋፈሩ፣
 ፍየልና ነብሩም ሲፋቀሩ፣
 አሞራና ሳሩ ሳይነጋገሩ፣
 ከሩቁ ሲናናቁ፣ ሳይከባበሩ
 ሁሉም ሲፈሩ፣ ሲጠራጠሩ...
 በሸለቆው ሲኖሩ ነበሩ።
 ነገሩ አለፈና፣ ሰላም ሰፈነና...
 ደጉ ዘመን መጥቶ ሁሉም ተረሳና
 አሞራና ፍየል ሲሳለቁ
 ነብርና ቅልም ሲሳሳቁ
 ኩኩሉ! አልነጋም! ሲደበቁ
 ሲያፊዙ፣ ሲስቁ...
 ስዓቱን አያውቁ!

አፍ የሰጠው ሁሉ ሞልቶ ተናገረ
 በልቶ የጠገበውም ርሃብ አማረረ
 ወንዱም፣ ሴቱም ዛሬ በጆሮ ኩትቻ
 አንደበትን ስሉ በቃላት ሸኩቻ
 መላ ዕውቀታቸው ሆኗል ምላስ ብቻ!
 ሰውና አሻንጉሊት ባጌጠበት ዘመን
 ሕልምና ቅገቶ የቀትር ሰመመን
 የቱ ጮማ ስጋ፣ የትኛው ነው ጎመን?
 ሁሉም ጀግና ይመስላል
 አለሁ! አለሁ! ይላል...
 በምን ተለክቶ፣ በመንስ ሊተመን?
 ቁርጡ የመጣ ዕለት
 ሐቁ ሊለይለት!
 ጊዜ ሲቀናለት ሁሉም ይመቻቻል
 ርሃብ ምን አባቱ፣ ጥጋብ ነው እማይቻል!
 ቅሉ ዋሽንት ሆኖ ሲያፏጭ፣ ሲያስካካ
 አሞራው ከቅጠል እስከስታ ሲያስነካ
 ፍየሉም ከነብር ቁመት ሲለካካ
 በከንቱ! ያለ አግባብ!
 ወይ ጥጋብ! ወይ ጥጋብ!
 ቁርጡ የመጣ ዕለት
 ለቁልቢ ስለት...

ሲፋቀሩ ዋሉ ቅጠልና ቅሉ
 ሲያወሩ በአንድነት ነብርና ፍየሉ
 አሞራና ቅል ግን ሳይነጋገሩ
 ምስጢሩንም እንጂ እየትፋፈሩ
 ሁሌ ሲናናቁ፣ ሳይከባበሩ፣
 የሽሙጥ፣ የጎሪጥ፣ ሳይደፋፈሩ፣
 ለረዥም ዘመናት እንዲያ ሆነው ቀሩ።

እንዴት ብሎ ታድያ ነገር ተበላሽ?
 ነብሩ ሞኝ ይመስል ዓይኑን እያሻሽ
 “እህቴ!እህቴ!” ብሎ እያሞካሽ
 ገራገር በመምሰል ፍየልን ጠራና
 “ነዩ ምሪኝ!” አላት ዓይኑን ጨፈነና
 አሞራም ቅል አቅፎ ከበሮ መታና
 ሁሉም ቁጤማውን ከመሬት ነስንሰው
 ሲጠጡ አደሩ የሰለት ያለኸው!
 ስካር መጥፎ አመል...
 ወይ ፍየል! ወይ ቅጠል!

ዳንኪራ ሲረግጡ፣ ሁሉም ሲጨፍሩ
 አይነጋ መስሏቸው ሲያስካኩ አደሩ።
 ሌሊቱም ቢጨልም ጨረቃዋ ደምቃ
 ፍየልም ስትሰቅ ጥርሷ እስኪነቃ
 ሲደለቁ አደሩ ዘፈኑ እስኪያበቃ
 ሁሉም ያልፋልና ማለዳ ሲነጋ
 አሬራ፣ ብጥብጥ ነው፣ ፍቅር መቸ ረጋ!

በተንኸውል፣ በጉልበት አንዱ ካንዱ በልጦ
 ዘረገፈው እንጂ ከመሬት ዘርጥጦ
 ቁጤማው ደም ለብሰ፣ ጭቃ ተለውሶ
 ነብሩም ሆዱ ሞልቶ ድንጋይ ተንተርሶ...
 ፍየል የት ደረሰች? ስጋዋ ተልጦ
 ብጥስጥሷ ወጥቷል ዓጥንቷ ተግጦ።

እንዲህ ያለ ፍቅር፣ አይነሳ ይቅር
 የአሞራና የቅል፣ የፍየል፣ የነብር
 ከጥንት የቆየ ነው ሲባል የነበረ፡
 “አሞራው በረረ
 ቅሉም ተሰበረ!”

ገ/አ. ጎርፉ።